

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte:

021 348 14 74

0733 131 145

0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802

0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IEREMIA, CONSTANTIN

Melpomene / Constantin Ieremia. - București : Eikon, 2022

ISBN 978-606-49-0605-2

821.135.1

DTP: Mariana Răbîncă

Editor: Valentin Ajder

Constantin Ieremia

MELPOMENE

E I K O N

București, 2022

Să-și zidească, dar, tăcerea
Temelii,
Semn al tristei mele treceri
Dintre vii.
Gândul meu de-a pururi fie
Uniform,
În cuprinderea uitării
Vreau să dorm!

Cuprins

Melpomene	5
Nimănui nu-i vorbesc	7
Patria	9
Imn lui Eminescu	11
Aștern pe foi îngrămădite rânduri	13
Tu m-ai născut	14
M-am lepădat de tonul înserării reci	15
Dă-mi mie tâmpilele iubirii	16
Vă odihniți, voi, gândurile mele	18
Ploaia	19
Regele din Thule	20
Îngerul morții	21
Visul	23
Bătrânul și porumbeii	25
Demonism	29
Lumi zac tănuite-n mine	30
Cărări deschide frumusețea ta	31
Am hotărât să te privesc, dar cu alți ochi	32
Îmi simt în piept iubirea fremătând	33
Doar în lumina ta mă regăsesc	34
De-am să te uit ori de-ai să mă uiți	35
Tu m-ai ucis de mii de ori de-a rândul	37
Rănită, te-am primit la sânu-mi	38
Scrisoarea unui fiu către mama lui	39
Scrisoarea aceluiași către iubită	41
Putere n-am, sunt om!	42
Despărțire	44
A quoi bon?	46
Du-te, te cheamă!	47
Fiara	48

Scântea care m-a născut	49
Se-mbracă în mireasmă orice floare	50
Trăiesc în mine două firi	51
Iubita mea cu față măslinic	52
Adâncul tău e-adânc nemăsurat	53
În templul tău intrând ca un profan	54
În templul tău s-aprind o candelă, și-atât	55
Crezut uitat nu-i chip să-nfrunt trecutul	56
Atât de bine îmi cunosc menirea	57
Credeam că tănuiești sub jurământ conturul	58
Disprețuiesc în sine orice faptă	59
Nimic nu sunt!	60
Departate sunt de visurile-mi toate	61
În cursă-s prins și știu că de m-aș zbate	62
Mosso	63
Văzut-ai cum izvoare?	64
Tremură prin geam lumina	65
Te port cu durere în suflet	66
Melancolie	67
Veni-va vântul	68
Martor să fiu, nu vreau!	70
În liniște luna	71
Leviatan încătușat	73
Vânătoarea	74
Tributul	75
Curcubeul	76
De nu-ți întindeai mâinile	77
Ochiul spart al Faraonului	78
Zeul Pan și Nimfa Syrinx	79
La orele trei dimineața	80
Geneză	81
Retrasă spre poli	82
Pendulul lui Foucault	83

Tăcând vă urmez	84
Ca un abur trec printre voi	85
Nestăvilită ești	86
Mă tem pentru tine!	88
Toba de piatră	89
Farul	90
Stâlpul de sare	91
Citesc în ochii-ți disperarea!	92
Când singur luam seama	94
Dulce știi ierta	100
Chipul să-ți ghicesc	101
Te închipui	102
Existență	103
Cădere în trup	104
Atelier	105
Narcis	106
Noapte de vară	107
Eu m-am născut	108
Descurajare	109
Adam și Eva	110
Veghind mi-am însușit, în parte	111
El, zeul	112
Lacul	113
Șoimul	115
Autoportret	117
Cântul mării	118
Te-am regăsit	119
Singurătății tale mă alătur	120
Don Quijote și Sancho Panza	121
Mustrarea	122
Metamorfoza	123
Ca o lumină aprinsă pe cer	124
Noapte sfântă	125

Sunt clipe.....	127
Durerea în lume.....	128
Destăinuie-mi cel mai aprig secret.....	129
Unul este Goethe!.....	130
Aburul feței tale.....	131
Sunt mâinile tale lanțuri.....	132
Parsifal.....	133
Arzând etapele.....	134
Satirul.....	135
Asediul.....	136
De unde?.....	137
Trăiește suspendat.....	138
Vremea primei căderi.....	139
Aud soarele.....	140
Gândul mi-e cremene arsă.....	141
Calea aceasta e de neîndurat.....	142
Inscripție pe o piatră de mormânt.....	143
Epitaf.....	144

*De ce m-ai chemat zădărnindu-mi a cărnii tristețe?
Îmbrățișează-mă cu tot trupul; falsă consolare!
Mă abandonez ție, eu, muritorul ilustru,
Care port în mine orgoliul că trec neobservat prin lume!*

Melpomene

O, arată-mi-te iarăși, ca din coarde lin sunând,
Pe hârtie să se-așternă înstrunat muncitu-mi gând!
Cu mirt verde încununată fruntea mândru-mi voi sălta
Atunci când, c-ușurință, versurile-mi voi rima.

Câte lumânări pe masă tot atâtea odăi pline
De beșug și-ndestulare! Feriți de priviri străine
Cei de-aici vor purta jocul, dansul într-un pas săltat
Fiecare bând o cupă din vinul mult lăudat.

O, divină Melpomene, al tău pas ce-l porți ușor,
Vrednic sunt să îmi aducă meșteșugului vreun spor?
Sau, din contră, pentru lenea-mi acum te vei răzbuna
Și în loc de vin, cu apă, înșelat m-oi îmbăta?

Sau aduci cu tine pacea în căminu-mi liniștit
Spre-a urma, până la capăt, gândul cel închipuit?
Gând răzleț care-altminteri înșelat, s-ar pierde-n van...
Și de astă fericire vei lipsi pe cel sărman?

Dă-mi răgaz ca-mpreună să pornim la drum, în crâng,
Ne vom odihni o clipă și-om privi la cei ce strâng
În a lor mantii prinoase de flori, spre-a le așeza
Împletite în cunună, tremurând, pe fruntea ta.

O, regină, tu alege pe cea mai de preț! Nu voi
Să umbrească strălucirea alb-a umerilor goi,
O-mpletire obișnuită ca atunci când te-om privi
Coronița prinsă-n păru-ți să înceapă-a veșteji.

Mândră stea a dimineții ce-ncununi lucinda zare,
Chiar și Phoebe rușinată, trista ei frunte în mare
Pleacă-nvinsă, ori în nouri întristată se-nfășoară
Și-n grăbirea dimineții din înaltu-i se coboară.

Tu, gingașă-nchipuire, suflet cald spoit cu aur
Ești în mintea-mi veșnic trează un neprețuit tezaur.
Dar, părelnică din fire, te destrami, ca într-un vis
Viața-ntreagă după tine să oftez, îmi este scris!

După tine ochiul cată-ntrebător și obosit.
Spre-a ta slavă pană-nșiră snoave fără de sfârșit –
Însă tu, deși ajunsă, limpezită-n arătări,
Apa minții-o bați în cercuri și zburând, te pierzi în zări!

Nimănui nu-i vorbesc

Nimănui nu-i vorbesc despre singurătățile mele,
Singurătăți care, aidoma spinilor, dureros mă-nsoțesc.
Sunt gata, ascultând șipotul izvoarelor dezghețate,
În tihna și la adăpostul casei să vă primesc!

Sedeți, oaspeți dragi, în această colibă a liniștii
Din care, deseori am urmărit,
Gălăgioasa ciripire a vrăbiilor, din înfrunzitele ramuri,
Ori ciutele ce cu teamă până în prag au pășit.

În acest colț tănuit de pădure
Am cunoscut iubirea, recunoscător îi voi fi,
Zeului care a îngăduit și celor umili nemurirea
Prin nuntă, bărbatul cu femeia a se-nsoți!

Eram ca doi copii, de speranțe plini!
Timpul îl petreceam în voie, cântând!
La braț pășeam pe cărarea frumoasei noastre grădini,
Cu felurite plăceri sufletele ni le îmbiam, desfătând.

O, vă mirați? Am fost și eu tânăr, ca voi!
Plin de vigoare, cu ochiul ager răzbătând
Dincolo de crestele munților goi;
Deseori, în contra apei înspumate de munte,
mă-ncercam înotând.

Bătrânețile, ca niște buruieni, m-au năpădit.

Părul, ca floarea de cireș, mi-a albit!

Ori, sunt singur, și-n singurătatea tănuită a inimii mele,

Pe voi, încă din prag, v-am poftit!

Patria

Vedeam până departe cum se luminau pe oglinda mării
Chemând din adânc somnoroasele unde, zorile;
Cum, prin roua dimineții și a ierbii fragedă odrăslire,
Se umpleau de mireasmă, săltând spre lumină, florile.

Cum, curcubeu de raze împrăștia a nopții tenebre
Ce fug acum, risipite de veșmântul de purpură
a zilei de april;

Tot astfel cum, mulțimile mânioase se opresc și pacea o-ncearcă
Domolite de privirile nevinovate ale unui copil.

Ca-n vis auzi de păsări ciripire nouă, ce-și caută
Prin frunze de măceș și vișin crud, la-l zilei adăpost,
Un ferit loc. Sus pe culmi se arată, inundând în flăcări
A munților creste, o icoană de foc!

Deșarte sunt văile de ceața ce suie împinsă spre înălțime.
Pădurea renaște cu freamăt de frunze și-n freamăt ondine;
Zdrobite de piatră, cristalice ape spumează vuind
Acolo pe maluri și inima-n tăcere o auzi tresărind.

Dă-mi să nasc, să renasc curat ca aste zori!
Ferice să sorb nectarul, parfumul din flori.
Ochii să-mi scald în apa rece ce curge-n albie drept,
Să simt aerul de munte proaspăt năvălindu-mi în piept!

Să pot cu ochii cuprinde mândrul tezaur,
Ce se îmbracă în purpură, scăldat cu văpaie și aur
Duhul meu pururi aici ar voi să se-adăste
Sufletu-mi să-mi avânt spre înaltele ceruri albastre!

Darnică firea să-și verse dalbe, prețioase comori
Mugurii de rază, rubine de rouă sclipinde,
nemaîntâlnitele flori
Toate la pieptu-mi, la sânu-mi să se strângă aș vrea
Astfel întreagă mi-e taina, iubirea și patria mea!

Imn lui Eminescu

Adoarme la sânu-ți marea-nspumată
Tu însuși dormi, întreaga fire repaosă cu tine
Tăcutele talazuri spre tine lin se poartă,
A spumei clocotire pe trist mormânt să-nchine.

Încremeniți zac codrii, cernită a lor limbă
Se pierd în susurare izvoarele, ce trist!
Nu se mai lasă-n cale, adâncul nu și-l schimbă
S-asculte glăsuirea chipeșului artist.

În cer o stea se stinge și ceriul dimpreună
Vibrează ei asemeni unui cortegi' profund
Ci marea se-ntoarnă vuind însă năpraznic
Răpind căderea stelei, o pierde în afund.

Durerea ei amară o soarbe cu putere
Adâncul se-nlumină și parcă scânteiază
Răpusă steaua, încă, sfârșită, mai trimite
Spre cerurile-albastre o cea din urmă rază.

Și în adânc se pierde, se-ntunecă la chipu-i!
Sclipirea ei bolnavă un timp în val se poartă...
Privind astfel apusu-i, nu mult apoi îți pare
Că nicidecum n-a fost vie, ci pururi a fost moartă.

Un zvon ai fost, o undă, un țipăt mut de jale
Și care se aude din ce în ce mai rar
Tu ți-ai cântat din doruri, urmând mereu în cale
Cu sufletul în zbucium, tristețe și amar.

Dar cine să audă? Trist te-ai plecat în tine
Și-ai tras întreaga-ți vrere cu tine în adânc
S-a stins la sânu-ți lumea, singure în suspine
Cu ramuri veștejite doar toamne reci te plâng!

Aștern pe foi îngrămădite rânduri

Aștern pe foi îngrămădite rânduri,
Cu slovă aplecată – de o noblețe pură!
Cu tragice sentințe – de-o rezonanță dură,
Scot la iveală lumi și-nchipuiri și gânduri.

În toate vie arde o rodnică văpaie!
Sub mâna mea se nasc și pier zidiri – totuna!
Cuprinsă de neliniști, fac să răsară luna
Sau sori să-și stingă-n nouri a razei vâlvătaie.

Domnesc peste întinsuri ca Duhul peste ape...
Ori ca împărat de seamă din vremuri peste-o limbă,
O mie ani sub fruntea-mi se-nchid, ca într-o noapte!

Doar luna cu pătraru-i în car de nori se plimbă,
Iar ochii mei sunt stele ce-anunță dimineața,
Cu roua ierbii crude să-mi șterg de sânge fața!

Dă-mi mie tâmpilele iubirii

Dă-mi mie tâmpilele iubirii
La rotunjite forme să le-nchin,
Pe nebătătorite căi ale închipuirii
Sub tainic văl s-or desluși puțin!

Le-oi răzima, așa cum frământarea
Eroicelor salturi sub stropi mărunți se curmă;
N-ați fi acum nici primii și nici ultimii
Ce i-ați afla mult prea sărata urmă!

Întinde încheietura acestei mâini
Nedreapta fire s-ar simți plecată
Atâtor orgolii le răspunde astăzi
Cu bătătura inimii curată!

Ascute-n piatră rostul neîmpăcării
Cu zdruncinarea carelor de fugă;
De vrei, îmi îngenunchează mie
Rostind în ploaie o liniștită rugă.

Voiesc să aflu cutezătoare zodii
Stindardele săltate peste zid;
Aș vrea să șterg trista durerii urmă
Sub pavăza uitării s-o desfid.

Rămân atât cât se cunosc, prin ziduri
Roșite, stinsele sfeștile;
Încrederea-mi înalță între aripi
Întemnițatele-mi gândiri febrile.

Duc toamna peste cioturi și frunzare
Din frunte și din ochii-mi radioși;
Când s-or trezi sub păturile iernii
Albii mei ani, s-or troieni frumoși.

Pășesc peste orice voire egoistă
Deși, de încrezut, mă-ncred în mine, doară!
Se-aștearnă, iar, în orice geană de privire
Visarea, ca și fulgii ce coboară!

Durerea a împătimit dorirea
Căci e de adâncime mută;
Se dovedesc pline și limpezi
Fântâni de tinerețe nebăută!